

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність теми зумовлена великою зацікавленістю українського суспільства щодо можливих перспектив його майбутнього розвитку та зростанням вимог до системи державного управління стосовно прискорення процесів європейської інтеграції України, виведення країни з економічної кризи та подолання хронічної соціальної та технологічної відсталості від передових країн світу.

Всі ці вимоги мають бути трансформовані у конкретні державно-управлінські завдання та реалізовуватися на засадах переходу до випереджаючого розвитку держави і суспільства, спираючись на їх економічний, технологічний та людський потенціал.

В даній роботі основну увагу приділено розвитку випереджаючого державного управління у частині його механізмів, їх теоретичного, методологічного та практичного обґрунтування, а також конкретизації завдань їх реалізації в сучасних умовах та з урахуванням потреб суспільних змін.

Проблеми та підходи випереджаючого державного управління висвітлені у багатьох дослідженнях зарубіжних вчених, серед яких: П. Анохін, Г. Атаманчук, Х. Бекер, Р. Бен, І. Василенко, Д. Грін, П. Друкер, Д. Кауфман, Д. Кетл, Дж. Клер, Е. Максон-Браун, П. Ромер, Р. Роудз, Л. Сморгунов, П. Сондерс, Г. Пітерс, Р. Фатхутдинов, Ф. Фукуяма, Г. Хаберленд, Л. Юзьков та ін.

Розвитку випереджаючого державного управління приділено увагу і багатьох вітчизняних науковців, зокрема В. Авер'янова, В. Бакуменка, В. Баштанника, М. Білинської, К. Ващенко, А. Гнатенко, О. Іваницької, О. Машкова, Т. Мотренка, Н. Нижник, П. Надолішнього, С. Попова, Л. Приходченко, О. Осауленка, В. Цветкова та ін. Переважна частина вітчизняних дисертаційних робіт з державного управління стосується питань та проблем його випереджаючого розвитку.

Сьогодні у сфері наукового дослідження випереджаючого державного управління розроблено низку ефективних засобів, процесів, рішень. В той же час потребують розгляду механізми вітчизняного державного управління у контексті надання йому випереджаючого характеру та вивчення можливостей їх вдосконалення у взаємозв'язку з потребами випереджаючого розвитку суспільства, що підтверджує актуальність вибору теми проведеного дослідження.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дисертаційне дослідження висвітлює результати наукових досліджень автора, отримані при підготовці аналітичних матеріалів та рекомендацій щодо розв'язання актуальних проблем державного управління, які розроблялись в Академії муніципального управління в межах НДР за темою “Удосконалення механізмів державного управління та місцевого самоврядування” (номер державної реєстрації 0108U008164). Внесок автора полягає в розробленні методологічних положень та рекомендацій щодо розвитку механізмів випереджаючого державного управління в Україні.

Мета і завдання дослідження. Метою дисертації є обґрунтування теоретико-методологічних засад та розроблення науково-практичних

рекомендацій щодо розвитку механізмів випереджаючого державного управління. Для досягнення мети сформульовані такі *завдання*:

- проаналізувати науковий доробок за основними напрямками випереджаючого державного управління;
- сформулювати визначення випереджаючого державного управління, його ознаки;
- визначити принципи випереджаючого державного управління;
- обґрунтувати концептуальні напрями політики випереджаючого розвитку;
- визначити горизонт бачення випереджаючого державного управління та завдання забезпечення його інноваційності;
- сформулювати вимоги та завдання щодо розвитку державного управління, виявити проблемні питання розвитку відповідного законодавства;
- провести експертну верифікацію отриманих результатів роботи та запропонувати науково-практичні рекомендації органам державної влади щодо застосування механізмів випереджаючого державного управління.

Об'єктом дослідження є розвиток державного управління.

Предметом дослідження є розвиток механізмів випереджаючого державного управління.

Методи дослідження. Для реалізації мети й завдань дослідження було застосовано науковий підхід, що передбачає визначення мети та формування завдань дослідження, пошук і обґрунтування методологічних та практичних засобів їх вирішення, експертну верифікацію отриманих результатів. В роботі використані такі методологічні засоби: контент аналіз зарубіжного та вітчизняного наукового доробку за темою дослідження; аналіз характерних ознак та рис, синтез системи принципів та індикаторів випереджаючого державного управління; метод експертного опитування та системний аналіз для виділення проблем та концептуалізації розвитку механізмів випереджаючого державного управління.

Дисертаційне дослідження ґрунтується на наукових та практичних результатах зарубіжних і вітчизняних досліджень, сучасних нормативно-правових та аналітичних матеріалах з обраного напрямку дослідження.

Наукова новизна одержаних результатів. Дисертаційна робота є системним дослідженням у галузі державного управління, в якому обґрунтовано теоретико-методологічні засади та розроблено науково-практичні рекомендації щодо розвитку механізмів випереджаючого державного управління. В дисертаційній роботі

вперше обрано та застосовано підхід до розвитку механізмів випереджаючого державного управління, що передбачає визначення його сутності, ознак, рис, суб'єктів, принципів, горизонтів бачення, взаємозв'язку з основними напрямками політики та показниками випереджаючого розвитку, завдань забезпечення його інноваційності, підвищення ефективності та нормативно-правової обумовленості, а також експертну верифікацію отриманих результатів;

вдосконалено:

- систему принципів застосування механізмів випереджаючого державного управління за таким складом: розроблення державно-управлінських рішень з формування майбутнього, відповідних впливів та засобів їх реалізації на інноваційній основі; широке залучення представників бізнесу та громадськості до їх формування та контролю виконання; підготовка кадрів до роботи в умовах такого управління, зокрема шляхом засвоєння новітніх технологій, використання науково-обґрунтованих стратегій, прогнозів, дорожніх мап, матеріалів форсайтів; інституційний розвиток зі створенням центрів бачення майбутнього;

- систему індикаторів випереджаючого розвитку суспільства через включення до її складу таких, що фіксують випередження в ефективності та якості, зокрема: економіки в цілому та макроекономічного регулювання; людського потенціалу та забезпечення раціональних людських потреб; науки, освіти і культури; громадянського суспільства; інститутів влади та системи державного управління; соціальних інститутів; інформаційних галузей;

дістали подальшого розвитку:

- понятійний апарат публічного управління через визначення випереджаючого державного управління, як специфічного виду публічного управління, що спрямований на формування майбутнього держави і суспільства; практичного організуючого, регулюючого та контролюючого впливу органів державної влади (суб'єкта випереджаючого управління) на певні сфери, галузі, території та відносини у суспільстві (об'єкт), спрямованого на упередження виникнення можливих майбутніх проблемних ситуацій у суспільстві та запровадження державно-управлінських інновацій;

- характеристики випереджаючого управління як такого, що: пришвидшує державне управління; має змагальний характер; дозволяє уникати помилок; спирається на індикативне управління; супроводжується постійним моніторингом та поточним контролем; здійснює систематичний ситуаційний аналіз; має засоби своєчасного реагування на загрозливі ситуації та випереджає настання негативної ситуації.

Практичне значення одержаних результатів обумовлено, насамперед, актуальністю та важливістю для органів державної влади, та можуть бути використані при реалізації основних положень сучасної державної політики з державного управління. Зокрема, результати дисертаційного дослідження були використані як інформаційний та довідковий матеріал у роботі: Київської обласної державної адміністрації (довідка № 11-22/13066 від 16.06.2016 р.); Баришівської районної державної адміністрації Київської області (довідка № 06-18/200 від 23.05.2016 р.); Баришівської районної ради Київської області VII скликання (довідка № 1-22/4 від 25.04.2016 р.).

Матеріали дисертаційного дослідження можуть бути використані у підготовці лекцій, семінарів та при розробці навчально-методичних матеріалів для слухачів за магістерською програмою державної служби.

Особистий внесок здобувача. Дисертація є самостійною науковою роботою. Висновки й результати, в тому числі ті, що характеризують наукову новизну, отримані й сформульовані автором самостійно. Ідеї та матеріали співавторів в роботі не використовувалися.

Апробація результатів дослідження. Результати наукового дослідження оприлюднені автором в матеріалах низки комунікативних науково-практичних заходів, зокрема: Сучасні проблеми державного та муніципального управління (м. Київ, 03.04.2015 р.); Правові, управлінські та економічні аспекти трансформації сучасного громадського суспільства (м. Київ, 25.03.2016 р.); Проблеми та перспективи розвитку державного управління у світлі сучасних реформаційних процесів (м. Івано-Франківськ, 06.04.2016 р.); Перспективи розвитку сучасної науки (м. Чернігів, 6-7.05.2016 р.)

Публікації. Результати дисертаційного дослідження висвітлено в 10 наукових публікаціях, у тому числі в 5 одноосібних статтях у наукових фахових виданнях України та 1 статті в зарубіжному науковому виданні за напрямом дослідження. Серед публікацій, які додатково відображають наукові результати дослідження, 4 публікації тез в матеріалах науково-комунікативних заходів. Загальний обсяг публікацій автора за темою дослідження становить 4,3 друк. арк.

Структура та обсяг роботи. Дисертація складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел, додатків. Повний обсяг дисертації становить 189 стор., обсяг основного тексту – 161 стор. Робота містить 7 таблиць на 5 стор., 4 рисунків на 3 стор., два додатки на 9 стор. Список використаних джерел включає 155 найменувань на 19 стор.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ ДИСЕРТАЦІЇ

У **вступі** обґрунтовано актуальність теми, визначено мету, завдання, об'єкт, предмет і методи дисертаційного дослідження, вказано на зв'язок роботи з напрямами наукових досліджень; розкрито наукову новизну та практичне значення отриманих результатів за темою дисертації; наведено дані щодо їх апробації та опублікування.

У **першому розділі** – *«Аналіз стану та сучасного наукового доробку з випереджаючого державного управління»* – розкрито сутність випереджаючого державного управління, здійснено аналіз вітчизняних та зарубіжних досліджень стосовно такого управління.

Проаналізовано науковий доробок вітчизняних та зарубіжних вчених щодо державного управління у тій його частині, що далі будемо називати випереджаючим управлінням. Сформульовано визначення випереджаючого державного управління, як частини державного управління, що спрямована на формування майбутнього держави і суспільства.

Обґрунтовано, що у випереджаючому державному управлінні набирають нового змісту такі риси, як:

- спрямованість на формування успішного розвитку держави, її сфер, галузей, територій;
- висока гнучкість щодо вибору мети і різних засобів впливів;
- тенденція до трансформації засобів впливів на інноваційній основі;
- формування нової управлінської культури, виходячи з європейського бачення майбутнього України;
- деконцентрація ухвалення управлінських рішень за доцільними рівнями

системи державного управління;

- динамічність.

Отже, можна говорити про випереджаюче державне управління, що має низку рис і властивостей, які дозволяють нам виділити його в особливий вид державного управління.

З'ясовано, що методологію досліджень випереджаючого державного управління можна виділити як окрему діяльність в сфері дослідження державного управління, яка спрямована на виявлення та аналіз сукупності явищ інструментальної діяльності у галузі науки державного управління, що пов'язані з його майбутнім та випереджаючим розвитком суспільства.

Концептуальними основами політики випереджаючого розвитку стають такі напрями, які можуть одночасно виступати його індикаторами. Серед них випередження в ефективності та якості, зокрема:

- економіки в цілому та макроекономічного регулювання;
- людського потенціалу та забезпечення раціональних людських потреб;
- науки, освіти і культури;
- громадянського суспільства;
- інститутів влади та системи державного управління;
- соціальних інститутів;
- інформаційних галузей.

В якості одного з основних критеріїв для держав, що мають намір вступити до ЄС, сьогодні визначено наявність управлінського потенціалу держави на прийнятному рівні. Потребує унормування трансформація у вітчизняне державне випереджаюче управління принципів, передбачених переходом до концепції «Good Governance» (добре врядування), якої дотримуються передові країни світу.

Визначено основні напрями розвитку механізмів випереджаючого державного управління, серед яких:

- стратегічне управління та планування;
- прогнозування та передбачення;
- оперативне та поточне програмування;
- проектування розвитку держави, її суспільних сфер, галузей, територій, різноманітних відносин системи державного управління та місцевого самоврядування, законодавства;
- їх реформування та модернізація.

Відповідно до цього виділені основні ознаки та завдання формування та розвитку випереджаючого державного управління в Україні. Серед них:

- перехід до моделі сервісної держави;
- підвищення дієвості, ефективності і якості;
- креативність;
- стратегічне бачення та управління, як основа бачення майбутнього;
- розвиток наукової раціональності;
- дотримання демократичних норм і принципів;
- розбудова європейської моделі системи державного управління.

Виділено основні принципи випереджаючого державного управління, зокрема:

- розроблення державно-управлінських рішень з формування майбутнього, відповідних впливів та засобів їх реалізації на інноваційній основі;
- широке залучення представників бізнесу та громадськості до їх формування та контролю виконання;
- підготовка кадрів до роботи в умовах такого управління, зокрема шляхом засвоєння передових технологій майбутнього;
- використання науково-обґрунтованих стратегій, прогнозів, дорожніх мап, матеріалів форсайтів;
- інституційний розвиток зі створенням центрів бачення майбутнього.

З'ясовано, що випереджаючий стан державного управління означає:

- широке використання в його системі сучасної наукової думки;
- прийнятий вільний творчий пошук оптимальних управлінських рішень;
- залучення найбільш підготовлених фахівців з різних галузей управління;
- відкрите порівняння результатів управління з громадськими потребами;
- служіння інтересам суспільства і просування його випереджаючого розвитку.

Не рідко на цьому шляху виникають певні перешкоди і їх подолання є одним з основних завдань ефективного державного управління. Подолання цих вад є одним з основних завдань вітчизняного випереджаючого державного управління.

У другому розділі – *«Теоретико-методологічні та нормативно-правові засади розвитку механізмів випереджаючого державного управління»* – проаналізовано теоретичні, методологічні засади та нормативно-правове забезпечення державного управління, з'ясовано проблемність його реалізації в Україні.

На рівні передових технологій з'ясовано, що державне управління можна охарактеризувати низкою ознак, а саме як: системне; синергетичне; особистісно-орієнтоване; оперативне; проектне; рефлексивне; корпоративне; стратегічне; партисипативне, таке, що супроводжується ризиками. В той же час, всіх їх об'єднує випереджаюче управління, оскільки воно: володіє такою важливою якістю, як інтегративний характер; має на меті, спираючись на досягнуте, визначати майбутнє; готує на цій основі необхідні ресурси, які повинні забезпечити подальший розвиток; забезпечує за цих умов досягнення сталого розвитку державного управління; є управлінням якістю та ефективністю системи органів державної влади.

Випереджаюче державне управління є поглядом у майбутнє країни, її галузей та регіонів та завжди має певний горизонт бачення. За цією ознакою випереджаюче управління класифіковано на:

- поточне планування (щоквартальне протягом кожного року);
- оперативне або короткострокове планування та програмування (щорічне); тактичне або середньострокове планування та програмування (від одного до п'яти років);
- стратегічне або довгострокове планування (від п'яти до десяти років);
- прогнозування розвитку (більше п'яти років);
- передбачення розвитку (15 – 30 років).

Системна реалізація випереджаючого державного управління потребує зворотного порядку відносно наведеного вище.

Організація ефективного випереджаючого державного управління є ключовим питанням для розвитку будь-якої країни. Випереджаюче управління має бути не тільки змістовним, але й інноваційним, тобто передбачати нові управлінські підходи, методи та технології. Відповідні його завдання полягають у тому, щоб: кожен орган державної влади визначився зі своєю інноваційною політикою; визначити компетенції його суб'єктів, які дозволять успішно впроваджувати інновації в процесі їх діяльності; забезпечити підвищення професійної компетентності тих, хто впроваджує інновації у систему державного управління.

Виділено риси державного управління у «випереджаючому стані», а саме:

- глибинне врахуванням в управлінських рішеннях і діях реальних можливостей, конкретних об'єктивних умов та суб'єктивного фактора, динаміки та тенденцій їх змін;

- орієнтація державної політики на використання найбільш прогресивних, зарекомендованих світовою практикою і застосованих у сучасній історичній ситуації способів, форм, механізмів і ресурсів для вирішення актуальних проблем життєдіяльності людей;

- тісна взаємодія наукової думки та управлінської практики з залученням громадської експертизи при прийнятті принципів державних рішень;

- відкритість і сприйнятливість до нових джерел та ресурсів управління;

- здатність своєчасно освоювати прогресивні механізми і способи вирішення управлінських проблем;

- гнучкість і адаптованість його елементів;

- зростання потенціалу самовдосконалення, розвитку і поліпшення управлінських впливів.

Визначено особливості державного управління у «випереджаючому стані» державного управління, яке вбачається в тому, щоб серед людей, професійно зайнятих в ньому, завжди існувало інтелектуальне, творче напруження, сильне аналітичне й прогностичне мислення, суспільна спрямованість сповідуваних цінностей, висока і щира особиста моральність, навички демократичного управління суспільними процесами, свідомістю, поведінкою і діяльністю людей. Для нормального суспільного розвитку потрібен добре організований і функціонуючий державний апарат, а в ньому - найкращі, найбільш підготовлені й талановиті представники народу. Це є однією з головних умов ефективного випереджаючого державного управління та має стати провідною ідеєю становлення випереджаючого державного управління в нашій країні.

Наведено низку основних завдань для підвищення ефективності випереджаючого державного управління, серед яких:

- перехід від проектних до системних методів оцінки державного управління;

- систематичний аналіз та постійне підвищення ефективності державного управління;

- інноваційний розвиток сфер і галузей суспільного життя, інформаційних

технологій;

- створення умов для досягнення європейського рівня соціального забезпечення та демократизації сфер суспільного життя.

Потребує серйозної організації сам процес вдосконалення випереджаючого державного управління на загальнодержавному рівні та у масштабах суспільства.

Встановлено, що більшість країн постійно розробляють і реалізують реформи та програми вдосконалення своєї держави, її апарату та державного управління, створили для цих цілей різні структури у вигляді міністерств, комітетів, комісій тощо. На часі й в незалежній Україні організувати на сучасному рівні процес вдосконалення випереджаючого державного управління.

Випереджаюче державне управління безпосередньо пов'язане з випереджаючим розвитком сфер і галузей суспільства, оскільки останнє, в першу чергу, є результатом відповідних впливів державних органів влади. У свою чергу, випереджаючий розвиток сфер і галузей суспільства потребує нового рівня державного управління, що відповідатиме новим потребам суспільства. У цьому і проявляється діалектика суспільного управління та розвитку.

Проаналізовано нормативно-правові засади випереджаючого державного управління та виявлено, що в Україні маємо розвинену систему відповідного законодавства, яка постійно оновлюється. Серед найбільш проблемних питань цієї системи визначено:

- відсутність системності;
- декларативний характер частки актів;
- спрямованість нових актів лише на вирішення тактичних проблемних питань;
- втрата підтримки населенням результатів законодавчої роботи;
- створення численних нових інституцій та структур з ризиком функціонального дублювання між органами державної влади;
- невирішеність питань працевлаштування значної кількості працівників при реформуванні чинних інституцій та ін.

Визначено перспективи подальших досліджень випереджаючого державного управління, які полягають у виділенні основних напрямів та заходів з прискорення його впровадження в Україні. Серед таких напрямів оновлення системи державного управління, забезпечення її стабільності та демократизація. За першим з цих напрямів доцільно: переоцінити основоположні функції держави; надати нового імпульсу органам влади; заохотити їх до ефективності, дієвості, швидкості реагування; упровадити структури і культуру дослідницької роботи на інноваційних засадах; застосувати нові інформаційно-комунікаційні технології, принципи та методи державного менеджменту. За другим з зазначених напрямів доцільно забезпечити: стабільність і мирне врегулювання конфліктів; мир, безпеку, законність і порядок; створення умов для економічного зростання; розвиток людського потенціалу; стимулювання талановитих кадрів до служби в державному секторі; безпеку, свободу особистості, захист життя і охорону власності. До третього напрямку віднесено такі заходи: справедливість і підзвітність перед народом; широка участь населення; дотримання примату права; партнерські зв'язки і взаємодію між державним, громадянським і приватним

секторами; розвиток ініціативи як особистої, так і приватного сектора; співпраця та обмін досвідом між інститутами держави та державного управління в різних країнах.

У третьому розділі – *«Визначення шляхів розвитку механізмів випереджаючого державного управління в Україні»* – проведено експертне опитування, виявлено стан і проблемні питання розвитку механізмів випереджаючого державного управління та сформовано концептуальні засади їх розвитку; запропоновано науково-практичні рекомендації для органів державної влади.

Для верифікації отримання результатів дослідження щодо розвитку механізмів випереджаючого державного управління засновано експертне опитування. Це опитування проведено (лютий – березень 2016 року) серед слухачів Інституту вищих керівних кадрів Національної академії державного управління при Президентові України та працівників Баришівської районної адміністрації Київської області. Респондентам запропоновано запитання щодо: виявлення характерних ознак державного управління у «випереджаючому стані»; виділення основних засобів такого управління; визначення принципів діяльності суб'єктів випереджаючого державного управління; встановлення індикаторів як ознак ефективності цього управління; визначення найбільш перспективних напрямів його вдосконалення.

Більшість експертів поділяють таке визначення випереджаючого державного управління, як програмно-цільового та стратегічного планування, прогнозування, а також передбачення довгострокових та середньострокових системних впливів органів державної влади, спрямованих на формування майбутніх станів держави і суспільства.

Отримано рейтинговий вектор характеристик державного управління у «випереджаючому стані», а саме: врахування запитів на розвиток суспільства та державного управління (53 %); здатність оперативно засвоювати нові механізми і способи вирішення управлінських проблем (45%); врахування в управлінських рішеннях і діях тенденцій суспільних та державотворчих змін (38%); оцінювання можливих наслідків управлінських рішень (35%); застосування засобів випереджаючого управління (33%); підготовка персоналу до роботи з перспективними управлінськими засобами (32%); прогнозно-аналітичне обґрунтування управлінських рішень і дій (30%); використання найбільш прогресивних способів, форм та механізмів для вирішення актуальних питань (30%); відслідковування та застосування передового зарубіжного досвіду (25%); систематичне оновлення інформаційних технологій та парку комп'ютерних засобів (20%).

З'ясовано, що думки експертів щодо найбільш пріоритетних механізмів (практичних засобів) випереджаючого державного управління розділилися, а саме: національні проекти (30); державна політика (17%); середньострокові прогнози розвитку (14%); стратегічне управління (13%); державні цільові програми (13%); підготовка персоналу до роботи в нових умовах та з новими засобами управління (10%); державні програми розвитку (3%).

Викликає певне здивування, що ніхто з експертів не виділив засоби

управління довгостроковим розвитком (довгострокові прогнози розвитку, форсайт, SWOT – аналіз, дорожні карти). На нашу думку, це можна пояснити лише обмеженістю їх стратегічного бачення, відсутністю досвіду такої роботи та відповідних знань або сприйняття ситуації в країні як критичної, що потребує не довгострокового передбачення її розвитку, а термінових антикризових дій. Також ніким з експертів не віднесено до пріоритетних засобів випереджаючого державного управління такі з них, як концепції розвитку і функціональне обстеження та аудит. Але концепції розвитку фактично визначають мету, основні напрями та цілі, а також етапи розвитку у державі або відповідній сфері суспільного життя. Вони передують розробці стратегій, державних політик, державних та регіональних програм розвитку, державних цільових програм, а також законодавчих актів. Така позиція авторів наштовхує на відповідні висновки щодо прогалин в підготовці опитаних експертів до застосування засобів випереджаючого державного управління. Враховуючи достатньо високий рівень посад та досвід експертів можна поширити наш висновок й на основний контингент державних службовців в Україні. Тобто, вони потребують спеціальних програм підготовки для такої роботи.

Виявлено, що на думку експертів найбільш суттєвими перешкодами на шляху розвитку випереджаючого державного управління є: наявність суперечливих явищ у правовому регулюванні, велику кількість бюрократичних деформацій, недоліки у функціонуванні державних органів, недовіру населення до державної влади, колізії у законодавстві та постійну зміну нормативно-правових актів, відсутність сталого розвитку державного управління тощо. Наголошено, що державне управління України ще значною мірою є неефективним, корупційним, суперечливим, конфліктним, не відповідає потребам громадян, а також європейським стандартам і демократичним принципам. Для подолання цієї ситуації необхідно сформулювати концептуальні засади розвитку механізмів випереджаючого державного управління та реалізувати їх.

Формування концептуальних засад державного управління передбачає визначення та характеристику широкого спектру методологічних засобів, серед яких: концепції, класифікації, принципи, способи, підходи, методи, напрями тощо. Виділено таку систему принципів, що найбільше підтримуються експертами. Насамперед, це «вміле застосування засобів випереджаючого державного управління» (42%) та «взаємодія із бізнесом та громадськістю на засадах соціального партнерства» (42%). Інші принципи підтримані експертами у такому порядку пріоритетності: розуміння необхідності тісної взаємодії наукової думки та управлінської практики (39%); корпоративне мислення (30%); стратегічне мислення (29%); відповідальність за результати (29%); креативність (26%); відкритість і сприйнятливість до нових джерел та ресурсів управління (24%); інноваційність мислення та дій (20%). Принцип інноваційності мислення та дій опинився на останньому місці. Це свідчить про існування суттєвої проблемної ситуації недостатнього розуміння ролі інноватизації у сучасному суспільстві.

Виділено систему індикаторів випереджаючого державного управління. Вона представлена двома групами. Перша група – це найбільш важливі

індикатори ефективності випереджаючого державного управління. До неї увійшли такі індикатори: підвищення стабільності розвитку суспільства (32%); зростання участі громадянського суспільства в управлінні державою (28%); скорочення та пом'якшення соціально-економічних кризових явищ (25%); збільшення та покращення адміністративних послуг (23%); макроекономічне зростання (22%); застосування нових засобів управління (21%). Друга група - це всі інші індикатори, серед яких: розвиток людського потенціалу (20%); модернізація політичної системи (20%); підвищення інституційної спроможності розвитку (19%); активізація на мікроекономічному рівні (18%); зростання ефективності соціальних інститутів (17%); прискорення переходу на нові технологічні уклади та платформи (16%); зростання обсягів суспільного виробництва (14%). Великим позитивом є віддання переваги перед іншими індикаторами таким, як «підвищення стабільності розвитку суспільства», «зростання участі громадянського суспільства в управлінні державою» та «скорочення та пом'якшення соціально-економічних кризових явищ». Останній індикатор додає темі стабільності розвитку суспільства.

Серед найбільш перспективних напрямів вдосконалення випереджаючого державного управління експертами підтримані такі: розвиток взаємодії інститутів держави, бізнесу та громадянського суспільства (34%); застосування нових засобів випереджаючого управління (31%); виділення та розвиток найбільш ефективних методів такого управління (31%); розвиток його теорії та методології (30%); вдосконалення і розвиток інтегрованої системи такого управління (30%); віднесення такого управління до основоположних функцій держави (29%); сприяння міждержавному обміну успішним досвідом такого управління (25%). Але ніхто з експертів не віддав явної переваги одному з напрямів вдосконалення випереджаючого державного управління. Тобто експерти вважають важливими всі зазначені напрями.

Розроблено науково-практичні рекомендації щодо подальшого розвитку випереджаючого управління в Україні. Серед рекомендацій органам державної влади пропонуємо такі: підходити до розгляду антикорупційного управління як важливої частки антикризового управління з усіма притаманними останньому підходами, методами та механізмами; систематично відслідковувати та враховувати запити на розвиток суспільства та державного управління. До цієї роботи необхідно широко залучати громадські організації та ЗМІ; оперативно освоювати нові механізми і способи вирішення управлінських проблем, насамперед інноваційні технології управління та роботи з інформацією; постійно відслідковувати та враховувати в управлінських рішеннях і діях сучасні тенденції суспільних та державотворчих змін; регулярно оцінювати можливі наслідки управлінських рішень із залученням методів та засобів прогнозування та передбачення; постійно застосовувати у своїй роботі засоби випереджаючого управління, які дозволяють забезпечити ефективний розвиток не тільки сьогодні, але й у майбутньому; систематично підвищувати кваліфікацію державних службовців (форсайт, дорожні карти, сценарії, тренінги тощо).

Серед відомих засобів формування майбутнього слід продовжувати вдосконалювати та використовувати такі засоби, як: національні проекти,

державну політику, середньострокові прогнози розвитку, стратегічне планування, державні цільові програми, підготовку персоналу до роботи в нових умовах та з новими засобами управління.

В основу базових уявлень про сучасне випереджаюче управління доцільно покласти наступну систему принципів: розуміння необхідності тісної взаємодії наукової думки та управлінської практики; корпоративне мислення; стратегічне мислення; відповідальність за результати; креативність; відкритість і сприйнятливість до нових джерел та ресурсів управління; інноваційність мислення та дій.

Для оцінювання державного управління на предмет його характеристики як випереджаючого, запропоновано використовувати таку систему індикаторів: підвищення стабільності розвитку суспільства; зростання участі громадянського суспільства в управлінні державою; скорочення та пом'якшення соціально-економічних кризових явищ; збільшення та покращення адміністративних послуг; макроекономічне зростання; використання нових засобів управління; розвиток людського потенціалу; підвищення інституційної спроможності розвитку; зростання ефективності соціальних інститутів; прискорення переходу на нові технологічні уклади та платформи.

Найбільш перспективними напрямками вдосконалення випереджаючого державного управління слід вважати: розвиток взаємодії інститутів держави, бізнесу та громадянського суспільства; застосування нових засобів випереджаючого управління; виділення та розвиток найбільш ефективних методів такого управління; розвиток його теорії та методології; вдосконалення і розвиток інтегрованої системи такого управління; віднесення такого управління до основоположних функцій держави; сприяння міждержавному обміну успішним досвідом такого управління.

В основу випереджаючого державного управління необхідно поставити переведення його на інноваційні засади, як найважливіший принцип успішного розвитку держави.

ВИСНОВКИ

У дисертації здійснено теоретичне узагальнення та наведено нове вирішення наукового завдання з обґрунтування теоретико-методологічних засад та розроблення науково-практичних рекомендацій щодо розвитку механізмів випереджаючого державного управління. Отримані в процесі дослідження результати дозволили сформулювати такі висновки і пропозиції, що мають теоретичне й практичне значення.

1. Проаналізовано науковий доробок за темою дослідження та встановлено, що розвитку випереджаючого державного управління приділено увагу багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців. Ними визначені основні ознаки, складові та завдання формування та розвитку випереджаючого державного управління в Україні. Серед них такі: модернізація, реформування, перехід до моделі сервісної держави, підвищення дієвості, ефективності і якості, креативність, стратегічне бачення та управління, як основа бачення майбутнього, розвиток наукової

раціональності, дотримання демократичних норм і принципів, розбудова європейської моделі системи державного управління.

З'ясовано, що переважна частина вітчизняних дисертаційних робіт з державного управління, а їх вже більше 1800, стосується питань та проблем випереджаючого управління. Враховуючи їх велику кількість, розглянуто лише низка з них та згруповано їх за такими основними напрямками випереджаючого державного управління: розвиток держави та її суспільних сфер, галузей, територій, різноманітних відносин; законодавства; реформування суспільних сфер, галузей, територій, різноманітних відносин; реформування систем державного управління та місцевого самоврядування; стратегічне управління та стратегічне планування розвитку держави та її суспільних сфер, галузей, територій, різноманітних відносин; програми розвитку суспільних сфер, галузей, територій, різноманітних відносин, державні цільові програми, національні проекти; прогнози та сценарії розвитку держави та її суспільних сфер, галузей, територій, різноманітних відносин. Більшість з наведених захищених дисертаційних робіт спрямовані на вдосконалення механізмів випереджаючого державного управління та на науково-методологічне обґрунтування практичних рекомендацій у конкретних сферах суспільної життєдіяльності.

Встановлено, що у сфері наукового дослідження випереджаючого державного управління розроблено низку цільових та ефективних засобів, процесів, рішень щодо вдосконалення діяльності органів державної влади. Проте комплексний підхід до вивчення можливостей вдосконалення державного управління з точки зору його випереджаючого характеру та взаємозв'язку з соціальною відповідальністю особистості, бізнесу, держави і суспільства залишається недостатньо розробленим, що підтверджує актуальність та своєчасність проведеного дослідження.

2. Сформульовано визначення випереджаючого державного управління, як частини державного управління, що спрямована на формування майбутнього держави і суспільства. Іншими словами, це програмно-цільове та стратегічне планування, прогнозування, а також передбачення довгострокових та середньострокових системних впливів державної влади, спрямованих на формування майбутніх станів держави і суспільства. Основним завданням випереджаючого державного управління є виявлення та успішне вирішення проблем на шляху суспільного розвитку. Виходячи з цього, а також класичного визначення державного управління, можна дати ще одне визначення випереджаючого державного управління, як практичного організуючого, регулюючого та контролюючого впливу органів державної влади окремо або укупі, що представляють суб'єкт державного випереджаючого управління, на певні сфери, галузі, території та відносини у суспільстві, що представляють окремо або укупі, об'єкт державного випереджаючого управління, який спрямований на упередження вирішення можливих майбутніх проблемних ситуацій у суспільстві та запровадження державно-управлінських інновацій.

Встановлено існування різних змістовних акцентів, що інтегруються у понятті «випереджаючий розвиток», як такого, що: пришвидшує розвиток; має змагальний характер; дозволяє уникати допущених помилок (навчання на чужих

помилках); спирається на індикативне управління; супроводжується постійним моніторингом та поточним контролем; здійснює систематичний ситуаційний аналіз; має засоби своєчасного реагування на загрозливі ситуації, випереджає настання негативної ситуації в об'єкті державного управління. Отже, можна говорити про випереджаюче державне управління, що має низку рис і властивостей, які дозволяють нам виділити його в особливий вид державного управління.

З'ясовано, що державне управління можна охарактеризувати низкою ознак, а саме як: системне; синергетичне; особистісно-орієнтоване; оперативне; проектне; рефлексивне; корпоративне; стратегічне; партисипативне, таке, що супроводжується ризиками. В той же час, їх об'єднує випереджаюче управління, оскільки воно: володіє такою важливою якістю, як інтегративний характер; має на меті, спираючись на досягнуте, визначати майбутнє; готує на цій основі необхідні ресурси, які повинні забезпечити подальший розвиток; забезпечує за цих умов досягнення сталого розвитку державного управління; є управлінням якістю системи органів державної влади.

3. Обґрунтовано, що у випереджаючому державному управлінні набирають нового змісту деякі риси державного управління, в т. ч.: спрямованість на формування успішного розвитку держави, її сфер, галузей, територій; висока гнучкість щодо вибору мети і різних засобів впливів; тенденція до трансформації засобів впливів на інноваційній основі; запровадження управління за цілями; формування нової управлінської культури, виходячи з європейського бачення майбутнього України; деконцентрації ухвалення управлінських рішень за доцільними рівнями системи державного управління. Однією з основних рис випереджаючого державного управління визначено його динамічність, що проявляється в змінах цілей, напрямів розвитку, механізмів, процесів і структур відповідно до змін потреб суспільства.

Випереджаючий стан державного управління означає, що в його системі, головним чином, в його суб'єкті широко використовується сучасна наукова думка, прийнятий вільний творчий пошук оптимальних управлінських рішень, зосереджені найбільш підготовлені фахівці з різних галузей управління, йде відкрите порівняння результатів управління з громадськими потребами, управління служить інтересам суспільства і просуває його розвиток. В той же час, ще нерідко певні вади стають на перешкоді ефективному державному управлінню. Подолання цих вад є одним з основних завдань вітчизняного випереджаючого державного управління.

4. Виділено принципи випереджаючого державного управління, зокрема: формування державно-управлінських рішень з формування майбутнього, відповідних впливів та засобів їх реалізації на інноваційній основі; підготовка управлінських кадрів до формування таких рішень, впливів і засобів шляхом засвоєння передових технологій майбутнього, зокрема управлінських технологій щодо різновидів планування, прогнозування та передбачення; використання при формуванні таких рішень, впливів і засобів науково-обґрунтованих стратегій, прогнозів, дорожніх мап (карт), матеріалів різноманітних форсайтів; широке залучення представників різних прошарків суспільства до формування таких

рішень, впливів і засобів, а також контролю їх виконання; розвиток сучасних центрів бачення майбутнього та підключення їх до формування таких рішень, впливів і засобів; підготовка кадрів до роботи в умовах майбутнього. З'ясовано, що методологію досліджень випереджаючого державного управління можна виділити як окрему область діяльності в сфері дослідження державного управління, яка спрямована на дослідження сукупності явищ інструментальної сфери науки державного управління і наукової діяльності у галузі державного управління, що пов'язані з його майбутнім.

5. Обґрунтовано, що концептуальними напрямками політики випереджаючого розвитку стають такі, що можуть одночасно виступати якісними індикаторами такого розвитку. Серед них: випередження в якості макроекономічного регулювання в державному управлінні; забезпечення раціональних людських потреб; випереджаючий розвиток громадянського суспільства; інституційно-функціональна зрілість інститутів влади; покращення якості інституційного середовища та загальної ефективності економіки; випереджаючий розвиток людського потенціалу та випереджаюче включення людського капіталу в процес економічного розвитку; випереджаючий розвиток освіти; випередження в ступені зрілості соціальних інститутів; інституційна спроможність системи державного управління розвиватися випереджаючими темпами, а також випереджаючий розвиток інформаційних галузей майбутнього.

6. Встановлено взаємозв'язок між якісним державним управлінням та показниками розвитку, серед яких: підвищення рівня доходу населення, зниження дитячої смертності; підвищення рівня освіченості. Це вказує на необхідність постійного покращання зазначених показників як головного завдання випереджаючого державного управління в Україні. В якості одного з основних критеріїв для держав, що мають намір вступити до ЄС, сьогодні визначено наявність управлінського потенціалу держави на прийнятному рівні. Саме цьому має відповідати вітчизняне випереджаюче державне управління. Встановлено, що при формуванні випереджаючого державного управління необхідно також врахувати одну з його відомих концепцій, що отримала назву "governance". Її сутністю є втрата державним управлінням жорсткості, деталізованості та регламентованості, а також базування більше на горизонтальних, ніж на вертикальних взаємозв'язках між урядовими структурами, бізнесом та громадськими організаціями. За цією ознакою до випереджаючого управління можна віднести: поточне планування (щоквартальне протягом кожного року); оперативне або короткострокове планування та програмування (щорічне); тактичне або середньострокове планування та програмування (від одного до п'яти років); стратегічне або довгострокове планування (від п'яти до десяти років); прогнозування розвитку (більше п'яти років); передбачення розвитку (15 – 30 років).

7. Встановлено, що випереджаюче державне управління має бути змістовним та інноваційним. Виходячи з цього, визначено такі його основні завдання. По-перше, кожен орган державної влади повинен визначитися зі своєю інноваційною політикою. По-друге, визначення компетенції суб'єктів такого управління, що дасть змогу успішно впроваджувати інновації в процесі їх

діяльності. По-третє, підвищення професійної компетентності учасників впровадження інновацій у систему державного управління.

8. Виявлено проблемні питання розвитку законодавства щодо випереджаючого державного управління, серед яких: відсутність системності; декларативний характер частки нормативно-правових актів; спрямованість нових нормативно-правових актів лише на вирішення тактичних проблемних питань; створення нових інституцій та структур з ризиком функціонального дублювання між органами державної влади; реформування чинних інституцій, у положеннях якого передбачене звільнення значної кількості працівників з невирішеністю питань їх працевлаштування тощо.

9. Проведено експертну верифікацію отриманих результатів роботи в контексті розвитку механізмів випереджаючого державного управління в Україні з питань визначення виявлення характерних ознак; виділення основних засобів; визначення принципів діяльності суб'єктів (органів, керівників); встановлення індикаторів як ознак ефективності цього управління; визначення найбільш перспективних шляхів подальшого розвитку випереджаючого державного управління.

Розроблено загальні науково-практичні рекомендації органам державної влади щодо можливості застосування механізмів випереджаючого державного управління в діяльності кадрових служб, що пов'язані з підготовкою, перепідготовкою та підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб органів місцевого самоврядування.

Запропоновано у відповідних навчальних програмах передбачити отримання сучасних та новітніх знань за напрямками: взаємодії інститутів держави, бізнесу та громадянського суспільства; застосування нових засобів випереджаючого управління; виділення та розвиток найбільш ефективних методів такого управління; розвиток його теорії та методології; вдосконалення і розвиток інтегрованої системи такого управління; віднесення такого управління до основоположних функцій держави; сприяння міждержавному обміну успішним досвідом такого управління.

Органам державної влади рекомендовано здійснювати випереджаюче державне управління: оперативно освоювати нові механізми і способи вирішення управлінських проблем, насамперед інноваційні технології управління та роботи з інформацією; постійно відслідковувати та враховувати в управлінських рішеннях сучасні тенденції суспільних та державотворчих змін; регулярно оцінювати можливі наслідки управлінських рішень із залученням методів та засобів прогнозування та передбачення; постійно застосовувати у своїй роботі засоби випереджаючого управління, які дозволяють забезпечити ефективний розвиток не тільки сьогодні, але й у майбутньому; систематично підвищувати кваліфікацію державних службовців (форсайт, дорожні карти, сценарії, тренінги тощо).

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ **Статті в наукових фахових виданнях з державного управління:**

1. Галушка В. Ю. Нормативно – правові засади випереджаючого державного управління / В.Ю. Галушка // Наукові розвідки з державного та муніципального управління. – К. : АМУ, 2015. – Вип. 2 – С. 98-106.

2. Галушка В. Ю. Сутність випереджаючого державного управління та його категорійний апарат / В. Ю. Галушка // Науковий вісник АМУ. Серія: «Управління». – К. : АМУ, 2015. - Вип. 1 – С. 110-118.

3. Галушка В. Ю. Методологічні засади випереджаючого державного управління: [електронний ресурс] / В.Ю. Галушка // Державне управління: удосконалення та розвиток - 2015 - № 4. – Режим доступу : www.dy.nauka.com.ua.

4. Галушка В. Ю. Виявлення стану та проблемних питань розвитку механізмів випереджаючого державного управління / В. Ю. Галушка // Науковий вісник АМУ. Серія: «Управління» – К.: АМУ, 2016. Вип. 1. – С. 56- 64.

5. Галушка В. Ю. Випереджаюче державне управління як предмет дослідження / В. Ю. Галушка // Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. пр. ОРІДУ, Вип. 2 (66). – Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2016 - С. 19-24.

Стаття у зарубіжному виданні за напрямом дослідження

6. Галушка В. Ю. Формирование концептуальных основ развития механизмов опережающего государственного управления / В. Ю. Галушка // Научно-теорет. и прак. журнал «Современный научный вестник». – РФ, Белгород: Руснаучкнига, 2015. - № 12 (259). – С. 77-81.

Тези доповідей, матеріали наукових конференцій:

7. Галушка В. Ю. Теоретичні засади випереджаючого державного управління / В. Ю. Галушка // Сучасні проблеми державного та муніципального управління : Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 3 квітня 2015 р.) / За заг. ред. О. І. Дація, В. Д. Бакуменка, Т. В. Іванової. – К : АМУ, у 2-х ч., Ч. 2, 2015. – С. 86-88;

8. Галушка В. Ю. Аналіз стану та сучасного наукового доробку з випереджаючого державного управління / Галушка В. Ю. // Проблеми та перспективи розвитку державного управління у світлі сучасних реформаційних процесів : Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Івано-Франківськ 06 квітня 2016 р.) / За заг. ред. Т. В. Левкун. – І : ГО ЗУНТ, Вип. 1, 2016. – С. 10-13;

9. Галушка В.Ю. Науково – практичні рекомендації щодо вдосконалення випереджаючого державного управління в Україні / Галушка В. Ю. // Перспективи розвитку сучасної науки: збірник матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції (м. Чернігів 6-7 травня 2016 р.). – Х. : Видавничий дім Гельветика, у 2-х ч., Ч. 2, 2016. - С. 79-82;

10. Галушка В. Ю. Формування концептуальних засад розвитку механізмів випереджаючого державного управління / Галушка В. Ю. // Правові, управлінські та економічні аспекти трансформації сучасного громадянського суспільства : Матеріали Всеукраїнської науково - практичної конференції (м. Київ, 25.03.2016 р.). – К. : КНУКіМ, у 2-х ч., Ч. 2, 2016. - С. 601- 603.

АНОТАЦІЇ

Галушка В. Ю. Розвиток механізмів випереджаючого державного

управління. – Рукопис.

Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління. – Академія муніципального управління. – Київ, 2016.

У дисертації здійснено теоретичне узагальнення та наведено нове вирішення наукового завдання з обґрунтування теоретико-методологічних засад та розроблення науково-практичних рекомендацій щодо розвитку механізмів випереджаючого державного управління.

У дисертаційній роботі проаналізовано науковий доробок за основними напрямками випереджаючого державного управління. Сформульовано авторське визначення випереджаючого державного управління, виділено його ознаки. Визначено принципи випереджаючого державного управління. Обґрунтовано концептуальні напрями політики випереджаючого розвитку. Визначено горизонт бачення випереджаючого державного управління та завдання забезпечення його інноваційності. Сформовано вимоги та завдання щодо розвитку державного управління, а також виявлено проблемні питання розвитку законодавства України у цій сфері. Проведено експертну верифікацію отриманих результатів роботи та запропоновано науково-практичні рекомендації органам державної влади щодо застосування механізмів випереджаючого державного управління.

Ключові слова: вимоги, випереджаюче державне управління, розвиток, завдання, принципи, проблеми.

Галушка В. Ю. Развитие механизмов опережающего государственного управления. - Рукопись.

Диссертация на соискание ученой степени кандидата наук по государственному управлению по специальности 25.00.02 - механизмы государственного управления. - Академия муниципального управления. - Киев, 2016.

В диссертации осуществлено теоретическое обобщение и приведено новое решение научной задачи по обоснованию теоретико-методологических основ и разработке научно-практических рекомендаций по развитию механизмов опережающего государственного управления. Проанализированы научные работы по теме исследования. Сформулировано определение опережающего государственного управления, как части государственного управления, направленная на формирование будущего государства и общества.

Выделено концептуальные направления политики опережающего развития, которые могут одновременно выступать качественными индикаторами такого развития, а именно: опережение в качестве макроэкономического регулирования в государственном управлении; обеспечение рациональных человеческих потребностей; опережающее развитие гражданского общества; институционально-функциональная зрелость институтов власти; улучшение качества институциональной среды и общей эффективности экономики; опережающее развитие человеческого потенциала и включение человеческого капитала в процесс экономического развития; опережающее развитие образования; развитие социальных институтов; формирование

институциональной базы развития системы государственного управления опережающими темпами, а также опережающее развитие информационных отраслей будущего.

Показана взаимосвязь между качественным государственным управлением и такими показателями развития, среди которых: повышение уровня дохода населения, снижение детской смертности; повышение уровня образованности. Обоснована необходимость постоянного улучшения указанных показателей как главной задачи опережающего государственного управления в Украине. Установлено, что при формировании опережающего государственного управления необходимо учитывать концепцию "governance", которая характеризуется утратой государственным управлением жесткости, детализированности и регламентированности, а также базированием преимущественно на горизонтальных взаимосвязях между правительственными структурами, бизнесом и общественными организациями.

Выявлены проблемные вопросы развития законодательства, регулирующего отношения в сфере опережающего государственного управления, среди которых: отсутствие системности; декларативный характер некоторых нормативно-правовых актов; направленность новых нормативно-правовых актов только на решение тактических проблемных вопросов; создание новых институтов и структур с риском функционального дублирования между органами государственной власти; реформирования действующих институтов, в рамках реализации которого предусмотрено сокращение значительного числа работников с нерешенностью вопросов их трудоустройства.

Проведена экспертная верификация полученных результатов работы в контексте развития механизмов опережающего государственного управления в Украине по вопросам определения его характерных признаков, принципов деятельности субъектов управления, установления индикаторов эффективности такого управления, определения наиболее перспективных путей дальнейшего развития опережающего государственного управления.

Разработаны общие научно-практические рекомендации органам государственной власти относительно возможности применения механизмов опережающего государственного управления в деятельности кадровых служб, связанных с подготовкой, переподготовкой и повышением квалификации государственных служащих, а также должностных лиц органов местного самоуправления.

Предложено в учебных программах предусмотреть получение современных и новейших знаний по таким направлениям: взаимодействие институтов государства, бизнеса и гражданского общества; применение новых средств опережающего управления; выделение и развитие наиболее эффективных методов такого управления, развитие его теории и методологии; совершенствование и развитие интегрированной системы управления; содействие межгосударственному обмену успешным опытом такого управления.

Органам государственной власти в рамках реализации опережающего государственного управления рекомендовано: оперативно осваивать новые механизмы и способы решения управленческих проблем, прежде всего

инновационные технологии управления и работы с информацией; постоянно отслеживать и учитывать в управленческих решениях современные тенденции общественных и государственных изменений; регулярно оценивать возможные последствия управленческих решений с привлечением методов и средств прогнозирования; постоянно применять в своей работе средства опережающего управления.

Ключевые слова: требования, опережающий государственный управление, развитие, задачи, принципы, проблемы.

Galushka V. Y. The development of anticipatory mechanisms of public administration. - Manuscript.

Thesis for a candidate degree in Public Administration by specialty 25.00.02 - mechanisms of public administration. - Academy of municipal administration. - Kyiv, 2016.

The thesis presents a theoretical generalization and giving new solution the scientific objectives of the study of theoretical and methodological foundations and development of scientific recommendations on the mechanisms of anticipatory governance.

The thesis analyzes the scientific achievements in key areas ahead of government. Author 's definition of anticipatory governance, highlighted its features. Principles ahead of public administration. Conceptual advanced development policies. Determined horizon ahead of government vision and objectives of its innovation. Formed requirements and tasks of the governance and identified issues of Ukraine legislation in this area. An expert verification of the results of scientific and offered practical advice to public authorities on the use of anticipatory mechanisms of public administration.

Keywords: requirements, anticipatory governance, development, objectives, principles, problems.